

ραδοχὴν ὑπέζευξεν ἡ Διοίκησις τὴν ὀρθόδοξον Ἀδελφότητα, ἀποποιουμένην μὲν ἤδη πᾶσαν Ἐφημερίων ἐκλογὴν, πάντα δὲ λίθον δικαστικῶς κινουῦσαν εἰς μάτην, πρὸς παύσιν τῶν δυσμενῶν τούτων ὕβρεων.

Ἐν τσοσούτῳ, φθάσας ἐκ Ῥώμης ὁ κρῆς Φραγκισκάνος Μιχαὴλ Ἀγγελος, ἐκ τοῦ τάγματος τῶν λεγομένων Μινύρων, ὁ καὶ φίλος ἐπιστήθιος τοῦ Μελετίου, ἀνεκοίνωσεν αὐτῷ τὴν γνώμην Κλήμεντος τοῦ ΙΑ΄, ὅπως, συμφώνως ἐαυτῷ τε καὶ τῷ συμπαπιστῇ Νικολάῳ τῷ Παπαδοπούλῳ Κομνηνῷ, Καθηγητῇ ἐν Παταύτῳ, διαπράξῃ τὴν ἐπὶ τῷ λατινικῷ δόγμα ἐπιστροφὴν τῶν Ἑλλήνων. Καὶ πρῶτον μὲν συνενοήθη ὁ φράτωρ μετὰ τοῦ ἰδίου αὐτοῦ ἐξαδέλφου Γεωργίου τοῦ Σκελλάρη (μόνου ἀπάντων τῶν Ὀρθοδόξων κακοδόξως προστατεύοντος τὸν Μελέτιον) καὶ ἐμηχανήθησαν ὅπως ἀπορρίψωσιν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Συλλόγου πᾶσαν ἰκετείαν τῆς Ἀδελφότητος. Καὶ ὄντως, ἀπέρριψαν ἔντονόν τινα, μάλιστα δὲ δικαιοτάτην ἀναφορὰν, πρὸς αὐτοὺς ἀπευθυνθεῖσαν τῇ 7. Ἰουλίου 1707. (75), καίπερ ἐξ ἐκείνων οὐκ ἔλειπέ τις καταδικάζων τὸν Μελέτιον, ὡς ἄνθρωπον φιλοτάραχον, καὶ καινοτόμον, καὶ ὑποκριτήν. Πολλῆς δὲ τύβης καὶ ἀγανακτήσεως γενομένης ἐν μέσῳ τῶν Ὀμογενῶν, συμβουλεύεται δὲ ἐπιστολῆς ὁ φράτωρ τὸν ἐν Παταύτῳ Παπαδόπουλον· ὅς τις, ἐπειδὴ πικντάπασιν ἀπεδοκίμαζε τὴν βικίαν εἰς ἑτερόδοξον ὁμολογίαν κατανάγκασ-

σιν, καὶ φοβούμενος τὰ ἐκ τούτου ἐπικαίνδυνα πολιτικά ἐπακολουθήματα, ἀπήντησεν ἀποφαίνων λυσιτελή τὴν ἐπιστροφήν, ὅταν δῆθεν ἐκ συνειδήσεως μᾶλλον, ἢ ἐκ βίας, γίνηται. Ἐπὶ μακρὸν δὲ χρόνον ἠμφισβήτησαν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Συλλόγου· καὶ διαμάχαι ἐγένοντο ἐν ἀλλήλοις πολλαί, (θερμηγοροῦντος ὑπὲρ Ἑλλήνων Λεωνάρδου τοῦ Διέδου) περὶ τοῦ ζητήματος, εἰ ἔμελλον ἀποκαταστήσαι εἰς ἐνέργειαν τὰ εἰρημένα ἀρχαῖα θεσπίσματα, μετὰ ἑκατὸν μάλιστα καὶ ἑβδομηκοντα ἔτη καὶ ἐπέκεινα. Καὶ ἄλλοθεν, οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπειρῶντο παντοίοις τρόποις, ὅπως ἐκ μέσου αὐτῶν ἀποδιώξωσι τὸν βδελυκτὸν Μελετίον, ὃν, καὶ χρημάτων καὶ τιμῶν καταδιψῶντα, ἀπεκάλουν ψευδορωμάνον ἐν ταύτῳ καὶ ψευδόγραφικον. Ἰδὼν δὲ ὁ φράτωρ τὸ ἀμφίβολον τῶν Συμβούλων, καὶ τὸ, φόβῳ ἀποτυχίας, κατακυμαῖνον τοῦ Μελετίου πνεῦμα, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπεβράδυνεν ἢ ἀπόφασις, ἀνχωρεῖ εἰς Ρώμην, ὅπως καὶ γράμματα ἐκεῖθεν ἀποσταλῶσι πρὸς τοὺς ἐν τέλει, ἀναγκαῖα εἰς ἐπίσπευσιν τοῦ ποθουμένου. Συμβούλιον δὲ λαθόντες, πολλῶν ἅμα καὶ ὀρμητικῶν γενομένων διενέξεων καὶ ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς ἑλληνικῆς Κοινότητος, ἐξήλαθε, τέλος, τὸ τυραννικώτατον δόγμα τῆς 2. Ἰανουαρ. τοῦ 1708, ἔτ. βενετ. (1709), δι' οὗ ἀνεκαλοῦντο τὰ ἄνωθεν στυγερά θεσπίσματα, τουτέστι, εἰς ἔτι στυγερωτέραν τῆς δυτικῆς πίσεως ὁμολογίαν ὑπετάσσοντο οἱ ἱερεῖς τοῦ Ὀρθοδόξου

Ναοῦ. Ἐσκίρτισεν, οἷα βυκκεύων, διὰ τὸν ἀπαίσιον θρίαμβον ὁ παρὰ φρων, καὶ ἀντίγραφον τοῦ θεσπίσματος πέμπει πρὸς τὸν φράτορα, τοῦτο καὶ ἀποκαλῶν ὁ βλάσφημος πνευματέμφορον, καὶ ἀναζωοῦν, ὡς οὐκ ἤθελον οἱ Φωτιανοὶ, τὰ παρὰ τῆς Διοικήσεως ἀνέκαθεν νενομισμένα. Ἡλὴν ἀλλ' ὁ φίλος αὐτοῦ καὶ τῆς παπολατρίας συνοπαδῆς, Νικόλαος ὁ Παπαδόπουλος, ὁ καὶ ἔλλοτε ἀφιέρωσας αὐτῷ τὸ περὶ Μυσταγωγικῶν Προγνώσεων σύγγραμμα, ἐδυσχέραιεν ἐπὶ τῷ καταχθονίῳ τοῦ Ἰυπάλδου θριάμβου, ἐκ Παταύτου γράφων, τῆ 15. Μαρτίου 1708, τοιαῦδε· « Περὶ τοῦ Φιλαδελφείας οὐδὲν πλέον· » καὶ ἀφροντίστως ἔχω, καθόσον ἀφορᾷ τοὺς » Γ ρ α ι κ ῦ λ ο υ ς . » (76)

Ἡ δὲ τῶν Ὀρθοδόξων Ὁμήγουρις, βυθέως τὴν συνείδησιν τραυματισθεῖσα, καὶ ἀγανακτήσασα διὰ τὰ γεγονότα, βλέπουσα καὶ τὴν ἐκυτῆς Ἐκκλησίαν καταδεδουλωμένην, πᾶσαν ἐξῆς ἰδέαν ἐκλογῆς Ἀρχιερέων ἀποστρέφεται· τῶν δὲ προτεινομένων Ἐρημερίων σταθερῶς καὶ ἀτρομήτως ἀποποιεῖται τὴν ψήφηρορίαν τῶν, εἴτε ἐκουσίως, εἴτε καὶ ἐξ ἀνάγκης, τῷ βιαίῳ τῆς Γερουσίας δόγματι πειθομένων· ἀλλ' οὐδὲ καὶ δίσκος περιεφέρετο ἐπὶ Ἐκκλησίας πλέον, οὐδενὸς παρόντος πισοῦ (77). Ὅθεν καὶ νομίμου ἐκκλησιαστικοῦ Προέδρου ἐχέρευσε, καὶ ὑπὸ διαμαχῶν καὶ παραδοξισμῶν κατεσπαράχθη δι' ὅλων ἐτῶν ἐβδομήκοντα. Καὶ περὶ τούτων δεόν ὀλίγα τινὰ εἰπεῖν.

Ἰδόντες οἱ Ὀρθόδοξοι ἱερεῖς ἑαυτοὺς ὑποτασσομένους τῇ ἐπιτοπίῳ παπικῇ Ἀρχῇ, ἧς ἀνεξαρτήτους ἐποίουν ὁ, τε Λέων ὁ Ι΄. καὶ Κλήμης ὁ Ζ΄., ἐδυσπετοῦντο τὰ μέγιστα, ἔνεκκ θεσπισμάτων ἐκταφέντων ὑπὸ τοῦ ἰδίου αὐτῶν Ποιμενάρχου. Ἐφθασαν εἰς Μοσχοβίαν οἱ τούτων ὀδυρμοί· ὁ δὲ Μέγας Πέτρος ἀπηύθυνε τῇ 7. Δεκεμβρίου τοῦ 1710 πρὸς τὴν Γερουσίαν Ἐπιστολήν, καταδικάζουσαν τοῦ Μελετίου τὰ τολμήματα, καὶ προτρέπουσαν τὴν Διοίκησιν εἰς θεραπείαν καὶ ἐλευθερίαν τῶν ὁμοδόξων πιστῶν (78). Γνοῦσα ἐν τοσοῦτῳ καὶ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τὰ τοῦ Ὑπάλλδου ἀποτρόπαια, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος ὁ Δ΄., συνοδικῇ γνώμῃ τοῦ Μακκριωτάτου Ἱεροσολύμων Χρυσάνθου, τοῦ Πρακλείας Ἀθανασίου, τοῦ Νικαίας Γενναδίου, τοῦ Θεσσαλονίκης Ἰγνατίου, τοῦ Σμύρνης Παρθενίου, τοῦ Ἰκονίου Ἀνθίμου, τοῦ Δέρκων Νικοδήμου, τοῦ Νικομηδείας Παρθενίου, τοῦ Προύσης Κυρίλλου, τοῦ Φιλιππουπόλεως Καλλινίκου, τοῦ Μιτυλήνης Νικοδήμου, τοῦ Χίου Γενναδίου, καθάρισιν αὐτοῦ ἐξέδωκε τῇ 1. Ἰουνίου τοῦ αψιβ΄, Ἰνδικτ. ε΄, δι΄ ἧς τὸν Μελέτιον ἀποφαίνει ἔκπτωτον παντὸς ἱερατικοῦ ἀξιώματος καὶ χαρακτῆρος, καὶ ἀφορίζει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἄλλον Ἰούδαν, καὶ ἀποστάτην, καὶ ψεύστην, καὶ ὑποκριτὴν, καὶ προδότην καὶ δόλιον, τὸν καὶ αὐθαριέτως διχκωλύσαντα τὴν ἐν τῷ Τριωδίῳ ἱερὰν ἀκολουθίαν Γρηγορίου τοῦ Παλα-

μ.α., καὶ ἐκβαλόντα ἐκ τῶν Διπτύχων τὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου μνημόσυνον, ὡς ἀθεόφοβον καὶ ἀσυνείδητον καταφρονητὴν τῶν τε κανόνων καὶ ἀποστολικῶν διατάξεων. Ἐπεμψε δὲ τὸ Συνοδικὸν ἔγγραφον πρὸς τὸν Κερκλληνίως καὶ Ζακύνθου Ἀρχιεπίσκοπον (79). Ὁ δὲ ἄθλιος Μελέτιος, τὸ ἐξῆς ἔτος, 6. Μαΐου, ἀπέθανε, κατάκοιτος γενόμενος μῆνας ἑπτὰ, καταλιπὼν τῇ Κονόπτητι τὴν πλουσίαν αὐτοῦ βιβλιοθήκην· οὐ καὶ τὸ λείψκον ἐτάφη, συνοδευθὲν ὑπὸ ἱερέως καὶ ἀναγνώστου μόνον. (80)

Ἐσχετλίσατο τότε ἡ Ῥώμη ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ, κατ' αὐτὴν, ἀπωλείᾳ, παραινοῦσα τὴν Γερουσίαν εἰς ἐκλογὴν ἑτέρου τινὸς ἀρχιερέως, τοιοῦτου, δηλονότι, οἷος ἦν ὁ Τυπάλδος, κατὰ τὴν εὐσέβειαν (81). Πλὴν δυσχερὴς ἡ ἐκλογὴ αὕτη (καίτοι ποιμαντορικῆτι, προεδρία ἐφαίνετο ἀναγκαία οὐ μόνον ἐν Βενετίᾳ, ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἐν Δαλματία, διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀκέραιον ἑκατὸν καὶ ἑννενήκοντα περίπου Ἐκκλησιῶν) ἔνεκα τῆς ἐνώπιον τοῦ δυτικοῦ πατριάρχου ὁμολογίας τῶν ἡμετέρων ἱερέων, ἐπιβεβαιωθείσης ὑπὸ καὶ ἄλλων ὕστερον θεσπισμάτων, οἷον τοῦ 1720, 10. Μαΐου, καὶ 1722, πρὸς βρθυτέραν πληγὴν τῶν Ὁμογενῶν· οἳ τινες καὶ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τῶν ἱερῶν τελετῶν, μὴ ὑποφέροντες ἐπιόρκους Ἐφημερίους (ῶν πρῶτος, καὶ παντὸς ἄλλου χείρων, ὁ ἀλάστωρ Πανηγιώτης ὁ Σινοπεύς) καὶ, ἐπὶ τούτοις, μνημόσυνον τοῦ Πάπα ἐπ' Ἐκκλησίας. Ὁ-

θεν καὶ τῶν Ἑλλήνων, οἱ μὲν ἐν Βενετία πα-
ροικοῦντες, οἱ δὲ καὶ πρὸς καιρὸν δικτριβόντες,
φόβῳ Θεοῦ διστάζοντες, καὶ μὴ τολμῶντες προσ-
ελθεῖν εἰς τὰ φρικτὰ Μυστήρια, μετενάστευον
εἰς Λιβόρνον καὶ Τεργέστην· κακεῖ ὑπὸ Ἡγεμό-
νων καὶ Βασιλέων, ἐπ' ἀγχιθῶ τῆς ἐμπορείας, εὐ-
νοούμενον (82), ἀνήγειραν Ναὸν, οἱ μὲν ἐπώνυ-
μον τῆς ἁγίας Τριάδος, οἱ δὲ τοῦ ἁγίου Σπυ-
ρίδωνος (κατὰ σκετον δὲ τοῦτο ὕστερον γενόμε-
νον ὑπ' Ὀρθοδόξων Ἰλλυριῶν) ἕτεροι δὲ, βραδύ-
τερον τὸ περὶ αὐτῶν μιμηθέντες, μετώκησαν εἰς
Πέσταν, Βιένναν καὶ ἀλλαγῶ τῆς Αὐστρίας· ὅ-
σοι δὲ πρότερον ἀπὸ Καραμανίας, Πάτμου καὶ
Πελοποννήσου προσελιμένον εἰς Βενετίαν, οὗ-
τοι σχεδὸν ἅπαντες κατέπλεον εἰς Τεργέστην
(83)· καὶ αὐτοὶ δὲ, τέλος, οἱ κληροδόται μάλ-
λον, ἢ τὸν ἐν Βενετία Ναὸν, εὐηργέτουν τὴν
Γερουσίαν, τὸ Ἅγιον Ὄρος, καὶ τὰ Ἰωάννια.
Ἐκ τούτου λοιπὸν, τῶν ἐν Βενετία ἐμπορευο-
μένων ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν, εἰς τετρακοσίας
περίπου συμποσούμενων πρὸ τοῦ τερατώδους
δράματος, ἐναπέμειναν ἐν ὀλίγῳ μόνον ἑξήδουμή-
κοντα τὸν ἀριθμὸν.

Τότε μόνον γνωρίσασα ἡ Ἀριστοκρατία (καὶ
λίαν ὁμῶς ὀψέ) τὰ δεινὰ τῆς διπροσώπου αὐ-
τῆς πολιτικῆς ἀποτελέσματα, καὶ τὰς ὀσημέ-
ραι αὐξανούσας ἅμα δυσχερείας, τὰς ἐκ τῶν πα-
πολαμπῶν ἀνακρίσεων, ἐνόμισεν ἀναγκασίαν ἐκ-
λογὴν Τοποτηρητοῦ τινος ἐκκλησιαστικοῦ, ἢ καὶ

ἄλλως λεγομένου Βικαρίου· καὶ, θεσπίσματι τῆς 9. Αὐγούστου 1741, ἐπιτρεψάσης αὐτὸν, ἐξελέξατο ἡ Ἀδελφότης, μᾶλλον προτιμῶσα Λατίνον, ἢ ἀποστάτην, τὸν ἐκ Κεφλληνίας Ἀββᾶν Πέτρον Ἀντώνιον τὸν Μουάτζον, « ἄνδρα (ὡς λέγει ὁ Βενδότης καὶ τὰ ἔγγραφα μαρτυροῦσι » (84)), συνετὸν καὶ πεπαιδευμένον, ὅς τις, ἂν καὶ Λατίνος ᾗν, ἐδιοικοῦσεν ὁμῶς τοὺς Χριστιανούς θεαρέστως, ὑπερασπιζόμενος αὐτοὺς κατὰ τῶν μωρῶν ζητημάτων τῆς Ῥωμαϊκῆς Αὐλῆς (85) ». Ὅθεν καὶ τὰ πράγματα ἡσύχως καὶ φρονίμως παρῆλθον, μέχρι τῆς ἀποβιώσεως αὐτοῦ, γενομένης τῷ 1758, μηνὶ Δεκεμβρίῳ. Τοῦτον διεδέχθη Σπυρίδων ὁ Μίλλιας, κερκυραῖος (8. Δεκεμβρ. 1758), ἀνὴρ ὀρθόδοξος, εὐμαθέστατος, καὶ ἱεροκήρυξ (οὔτινος αἱ διδασκαί, καὶ ἕτερα σοφὰ συγγράμματα). Ἀλλ' ἀγανακτήσαντος τοῦ Ῥώμης Κλήμεντος ΙΙ', καὶ προσβαλόντος, ὅσον ᾗν ἐπ' αὐτῷ, τὴν ἐκλογὴν τοῦ, κατ' αὐτὸν, ὑπόπτου Μίλλια, δι᾽ ἐπιβίβασθαι αὐτὴν ἡ Γερουσία, ἀπέναντι πασῶν τῶν ποντιφικείων μομφῶν, ἐπὶ μῆνας πολλούς· καὶ οὕτως ἡ ὑπόθεσις ἀπεπερατώθη (86).

Βλέπουσα δὲ ἡ Βενετικὴ Αὐθεντία τοσοῦτον χρόνον νομίμου ἀρχιερατικῆς ἐξουσίας χηρεύουσαν τὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησίαν, μαθοῦσα δὲ καὶ τὰς ἐν Δαλματία ταραχὰς τῶν ἀκεφάλων, ὡς προείπομεν, Ἐκκλησιῶν, καὶ τοὺς ἐκ τῶν Λατίνων ἀπάυστους διωγμούς, πρόσθετος καὶ

τὴν ἐμπορείαν κατὰ μίερον ἐκλείπουσαν ἐκ τῆς πρωτεύουσας, καὶ τὰ λοιπὰ σχεδὸν πνέουσαν, Ἀρχιερέως ἐκλογὴν ἐπιτρέπει τῇ Ἀδελφότητι, δυνάμει Γερουσιασμοῦ Θεσπίσματος, ἐκδοθέντος τῇ 31 Δεκεμβρ. 1761, ἐπὶ ῥητοῖς ὁμῶς (τυπικοῖς δέ, ἢ πραγματικοῖς, ἄγνωστον), ἵνα ὁ ἐκλεξόμενος ὁμολογήσῃ τῆς Φλωρεντινῆς συνόδου τοὺς ὅρους. Ἐλυπήθησαν οἱ Ὀρθόδοξοι διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦ τοιούτου ἄρθρου. Πλὴν ἀλλ' ὑπήκουσαν, ἐπ' ἐλπίδι ἀρμοδίου διορθώσεως, ὡς αὐτοῖς οἱ Γερουσιασταὶ ὑπισχνούντο. Καὶ δὴ, ψηφισθείσης γενομένης, ἐξελέξαντο τὸν ἐκ Κυθήρων τοῦ Νχοῦ ἐφημέριον Γεώργιον τὸν Φατζέα, κατὰ τὴν 18 Ἰανουαρ. 1761 ἔτ. βεν. (δηλ. 1762), ἔχοντα, πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐφάμιλλον τὸν πρόην Τοποτηρητὴν Μίλλικον. Τότε ἐσχίσθησαν οἱ Ἀδελφοὶ εἰς δύο κόμματα· τὸ μὲν ὑπὲρ τοῦ Φατζέα, τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦ Μίλλικ, μάτην ὀργώσαντος τὸ ἀρχιερατικὸν τῆς Φιλadelphείας ἀξίωμα. Ὅθεν καὶ οὗτος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐφανέρωσαν τὸν Φατζέα τῷ μὲν Παναγιωτάτῳ Κωνσταντινουπόλεως Ἰωαννικίῳ, ὡς ἤδη ὁμολογήσαντα τοῖς δυτικοῖς ὅρους, κατὰ τὸ θέσπισμα τοῦ 1761 (οὐπερ καὶ ἀντίγραφον ἔπεμψαν)· τῷ δὲ Πάπῳ Ρώμης, ὡς σχισματικὸν, ἐξαρτώμενον ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Ὑπεκινήθησαν δὲ τοιαῦτα, ὅπως ἀμφίπυρος εὐρεθῆ ὁ Φατζέας μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν τε Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν κομμμάτων, καὶ οὕτως ἡ μὲν ἐκλογή αὐτοῦ ματαιω-

θῆ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ ψηφισθῆ ὁ Μίλλιας. Ὅτι δὲ καὶ δυτικὴν ὁμολογίαν ἐποίησεν ὁ ὑποψήφιος Φατζέας, ὡς τινες τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐψυθίριζον, τοῦτο οὐ φανερόν. Ἀλλ' ἄμ.κ τῆς ἐκλογῆς ἀνακοινωθείσης τῷ Πατριάρχῃ παρὰ τῶν Ἐπιτρόπων, ἔπρεπεν ὀρθῶς καὶ ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἵνα, πρὶν τῆς ἀποστολῆς τῶν Ἐκδόσεων, λάβῃ ἐπίσημον βεβαίωσιν περὶ τῆς τοῦ ἱερέως Ὀρθοδοξίας, ἐν ᾧ μάλιστα ἴσχυε τὸ ὑπ' ὀφθαλμῶν θέσπισμα τοῦ 1781. Ὅθεν καὶ πληρεστάτην Πίστεως Ὀμολογίαν συνοδικῶς ἔπεμψε πρὸς τὸν Φατζέαν, κατὰ τὴν ἀποστολικὴν καὶ πατροπαράδοτον διδασκαλίαν. Ἀλλὰ, πρὸ τοῦ φθάσαι αὐτὴν ἀνά χειρας τοῦ Φατζέα, ἠνάγκασεν αὐτὸν ἡ Αὐθεντία, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Κέρκυραν, ὅπως χειροτονηθῆ ὑπὸ δύο τινῶν Ἐπισκόπων, τοῦ τε Λευκάδος Χρυσάνθου, καὶ τοῦ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου Σωφρονίου, ἐκεῖσε προσκληθέντων παρὰ τῆς βενετικῆς Γερουσίας, διὰ τοῦ Γενικοῦ αὐτῆς Προνοητοῦ.

Ἄλλοθεν δὲ, ἡ Ῥώμη, μαθοῦσα τὴν ἄρτι γενομένην τοῦ Φατζέα ἐκλογὴν, σφοδρῶς ἐταράχθη, καὶ ἐπατάγησε κατὰ τῆς Διοικήσεως (87) (τὰ συνήθη τῆς πλάνης σοφίσματα), διασαλπίζουσα τοὺς μὲν σχισματικούς ὑπερισχύοντας, τοὺς δὲ κατολίκους ἀναστενάζοντας· καὶ ὅτι ὁ λύκος εἰσῆλθεν εἰς τὴν ποίμνην τῶν προβάτων, καὶ ἠγέρθη βέβηλος τράπεζα τῶν αἱρέσεων καὶ τῆς λύμης. Ἐπὶ μακρὸν διήρκεσαν τὰ ἀλλεπαλλή-

λωσ ἐπιτελλόμενα· ἕως οὗ ἡ Γερουσία, κατα-
δηλώσασα, ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἐμετρίαζε τὴν ὑ-
πόθεσιν, πρὸς τὸ ἐξ ἀνάγκης ἀνενόχλητον τῆς
τῶν Γραικῶν ὀμπήγρεως, ἐπέτρεπε τῷ ἐκεῖσε
Πρέσβει, ἵνα ἀπαξ ἀποκίψη τοῦ τοιούτου ζη-
τήματος τὴν συνέχειαν (88). Παρεκινήθη δὲ εἰς
τοῦτο, ἐνεκα καὶ τῶν ἐκ Μοσχοβίας δυσταρεστη-
μάτων, ὅτι ὁ Κληρὸς διήθεν τῆς Ῥώμης ἐδίαζε
τοὺς Ὀρθοδόξους τῆς Δαλματίας εἰς ἔνωσιν με-
τὰ τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας. (89)

Ἐν τοσοῦτῳ, παργγίνεται κατὰ τὸν Νοέμβριον
εἰς Βενετίαν ὁ Φατζέας ἐκ Κερκύρας, ὅπου οἱ
ῤηθέντες Ἀρχιερεῖς, καὶ τοὶ διστάζοντες, ὅμως
ἀπειλούμενοι παρὰ τοῦ ἐκεῖσε Γενικοῦ Προνοη-
τοῦ, ἐχειροτόνησαν αὐτὸν, τῇ 11. Ἰουλίου 1762,
Φιλαδελφείας Γρηγόριον, παρὰ κανόνας (ὡς μὴ
κομισάμενον τὰς Πατριαρχικὰς ἐκδόσεις), ἃς καὶ
ἀνέμενον. Εἰσέρχεται εἰς τὸν Ναὸν, τῇ ἡμέρᾳ
τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1762, (οὐχὶ δὲ 1763)
τὴν ἀρχιερατικὴν στολὴν ἐνδεδυμένος, καὶ ἀνα-
βαίνει τὸν Θρόνον, ἀπαντηνόμενος ἦν ἤδη ἀνά-
χειρας εἶχε Πατριαρχικὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Πίστεως
Ὁμολογίαν, ὡς περιττὴν οὖσαν (ἔλεγε) μετὰ
τὴν πρὸ αὐτῆς ὁμολογηθεῖσαν ἐν Κερκύρᾳ. Πρὸς
ἐπίτευξιν δὲ τῶν Ἐκδόσεων ἦν ἐπιστείλασα ἡ
Γερουσία πρὸς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει Πρέσ-
βυν ἀπὸ τῆς 4. Σεπτεμβρίου 1762· ἔγραψαν
δὲ καὶ οἱ Ἐπίτροποι τῆς Κοινότητος. Ἀλλ' ὁ
Παναγιώτατος Ἰωαννίκιος, μετὰ τῆς ἐνδημούτης

τῶν Ἀρχιερέων ἱερωτάτης Συνόδου, ἀκρίβως τὸ πρᾶγμα συνδιασκεψάμενοι, ἐκρίναν τὸν προχειρισθέντα ὡς ἀναθέοντα ἀλλοχόθεν, καὶ τῆς ποιμαντικῆς Προεδρίας ἐκπτώτον, καὶ παντελεῖ καθιέρει καθυπέβηλεν αὐτόν τε τὸν χειροτονηθέντα, καὶ τοὺς τοῦτον χειροτονήσαντας, τὸν τε, φημί, Κεφλληνίας καὶ Ζακύνθου, καὶ τὸν Λευκάδος, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἐκδοθέντων Πατριρχικῶν Γραμμάτων, ἐν μηνὶ Σεπτεμβρίῳ αΨ ξ β΄. Ἰνδικτ. ιθ'. (90)

Σφοδρῶς ἀδημονῶν ὁ Φατζέας διὰ τὴν ἀπρονόητον ταύτην καθίρῃσιν, ὑπεχώρησεν εἰς τὰ ἴδια (κατ' ἐντολήν καὶ τῆς Γερουσίας), πάσης ἱεροπραξίας ἀπεχόμενος. Εἰς ταύτην ὁμοίως τοῦ Φατζέα τὴν ἀτυχίαν συνέτρεχε (λέγει ὁ Βενδότης) τὸ μῖσος, καὶ ἡ κακία τῶν περὶ τὸν ἐφάμιλλον αὐτοῦ (τὸν Μίλλικον). Ἐν τούτῳ δὲ τῷ μεταξύ, ἰδοὺ ἐκ Ῥώμης καὶ ἕτεροι Κοῦλλαι δύο, ἡ μὲν τῆς 22. Ἰανουαρίου, ἡ δὲ τῆς 30. Ἀπριλίου τοῦ 1763, ἐν αἷς ἐλέγχει πῆν Γερουσίαν, ὡς ἐπιτρέψασαν ἀνάθεασιν σχισματικοῦ εἰς τὸν ἐπισκοπικὸν ὄρονον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἁγ. Γεωργίου, καὶ ἀθετήσασαν τὸν δοθέντα λόγον, ἵνα διατηρῆ σῶαν τὴν ὀρθοδοξο-καθολικὴν ρωμάναν θρησκείαν· παρκαίνει δὲ τοὺς Βενετούς εἰς διόρθωσιν τοιούτων σκηνδάλων· προβάλλει καὶ ἐκβολὴν τοῦ ψευδεπισκόπου Φατζέα, μεθ' οὗ, ὡς μὴ ἀνεκτοῦς Ἐφημερίους νομίζει τοὺς μὴ περὶ πίστιν ἀνκροθέντας. Μετὰ δὲ τινος δια-